

Miért olyan pocsékok a MAGUS regények?

Nagyon szeretem a MAGUS szerepjátékot, de sajnos könyvek, regények is kaphatóak, amelyek Yneven, a MAGUS világában játszódnak. Ha könyvesboltban MAGUS regénnyel találkozom, időnként rám tör a vágy, hogy megvegyem. Sajnos, általában jobban jártam volna, ha inkább leültem volna egy sarokba, és megvártam volna, hogy elmúljon az a bizonyos vágy.

Mégis, miért olyan pocsékok a MAGUS könyvek?

A regény és a kaland más műfaj. Sokszor ordít a könyvről, hogy egy kalandból készült, de a kaland egy az egyben nem lesz jó regény. A kaland célja a játékosok szórakoztatása, míg a regény célja az olvasó szórakoztatása.

A kalandban általában különböző fajú, kasztú, színű, szagú és vallású kalandozók kerülnek egymás mellé, és együtt próbálnak megoldani valamilyen feladatot. Minden játékos kiválaszthatja, hogy miféle jószággal játszik, és aztán azzal nyomulhat. Néha a szereplők cívódnak, összevesznek, összeverekednek, bár nem szerencsés, ha ez a játék rovására megy.

Ezzel szemben a regényhősöktől elvárható, hogy sorsuk és jellemük legyen, és ennek megfelelően viselkedjenek. Nagyon furcsa, amikor egy regényben különféle csapatok találkoznak egymással, az egyes csapatokból kiválik egy-egy karakter, és ők elkezdnek összetartani, a saját csapatukkal pedig bizalmatlanok. Egy

ideig vakarom a fejemet, hogy mi ez az egész, aztán rájövök, hogy ja persze, a játékos karakterek (JK-k) összetartanak, és a nem játékos karaktereket (NJK-kat) közösfik ki.

Időnként előfordul, hogy vadidegen, esetleg ellentétes/ellenséges csoportokba tartozó kalandozók találkoznak egymással, és már várná az ember, hogy összecsapnának, és mészárolni kezdenék egymást, ehelyett ezek összeborulnak, barátságosan üdvözlük egymást, majd búcsút intenek, és elválnak útjaik. Az ember nem érti, nem érti, aztán rájön, hogy az író épp egy másik saját karakterét írta be a regénybe mellékszereplőként, és a két kalandozó azért nem gyilkolta le egymást, mert ugyanaz a játékos tartozik hozzájuk.

A kaland interaktív. A jó kaland szépségét az adja, hogy a kalandozó tetszése szerint jön-megy, és azt csinál, amit csak szeretne. Ha a kalandozó egy zárt dobozt talál, megpróbálhatja kinyitni a zárat álkulccsal, összetörni (a kalandozók mindig össze akarnak törni dolgokat), felfeszíteni, megrázni és belehallgatózni, megnyalni, összetörni (mert elfelejtette, hogy ezzel már próbálkozott), fejjel lefelé fordítani, összetörni (mert megint elfelejtette, hogy ez már volt), és végül rájön, hogy mindvégig ott volt a zsebében a doboz kulcsa. Egy kalandban ezt poén végigpróbálgatni, de nem túl érdekesítő regényben olvasni, ahogy más próbálkozik.

A kalandot a kalandozók néha elbaltázzák, és ekkor semmi nem jön ki belőle. A kalandozónak joga van hozzá, mert a kalandozó a mesélővel (kalandmesterrel) együtt alakítja a kalandot. Mesélőként néha hagyom is, hogy a kalandozók „tönkretegyék” a kalandot, akár azzal, hogy elkerülik, akár azzal, hogy megölnék egy kulcsszereplőt, akár azzal, hogy lemészároltatják magukat, akár azzal, hogy túl könnyen megoldják a kalandot, mert találnak egy olyan „kreatív” megoldást, amelyre a mesélő nem gondolt. Ilyenkor - leszámítva azt az esetet, amikor a csapat egytől egyig visszajutott a lélekvándorlás körforgásába - szép fokozatosan átcsorgunk egy másik mesébe, mert mese van bőven. Ha az eredeti meséből még maradt valami, majd beleszövöm egy másikba legközelebb. Egy kaland esetén ez jó és szép, szerintem ilyenkor nem is megy tönkre igazán a kaland, csupán a játékosok erőteljesebben formálják maguk körül. Ugyanakkor gondoljunk bele, mekkora méreg lenne, ha a Három testőr egyik első oldalán d'Artagnan véletlenül megcsúszik, leesik egy lépcsőn, nyakát töri, és a könyv összes többi oldala üresen marad. Regényben nem poén elbaltázott kalandokról olvasni, ahol a cselekmény nem ment semerre.

Néha az a baj, hogy túl sok zsúfolódik bele egy regénybe, túl sok különféle szerzet, olyanok, akik valószínűleg soha nem találkoztak volna egymással. Ynev összes nagyhatalma egyszerre kavár, és minden túlbonyolódik. Kalandban ez elmegy (bár vallom, hogy az egyszerű kalandok az igazán jók), de felesleges az egész „Zöldkönyv” összes népét és fajzatát belevenni minden regénybe, sokkal reálisabb és kezelhetőbb lenne, ha egy könyv csak néhány népségről szólna.

És végezetül: Szinte minden MAGUS regényt telis-tele raktak idióta ynevi spec. szakkifejezésekkel és más furcsaságokkal. Ez csak egy ideig gazdagon kidolgozott háttér, egy idő után már zavaró, ha perfektnak kell lennem a toroni nyelvből ahhoz, hogy megértsem a történetet. Elhiszem, hogy ez

reális, történelmi regényben ugyanez néha jólesik, de fantasy regényben kifejezetten bosszant, ha minden második szót nem értek. Ugyanez igaz arra is, ha sok más könyvet is el kellett olvasnom ahhoz, hogy megértsem az Abaszisz és Toron zűrös viszonyai mögött meghúzódó politikai cselszöveget, vagy értékelni tudjam egy „Ynev történelmében nagy alak” hirtelen felbukkanását a regényben. Fantasy könyvet azért veszek, mert szórakozni akarok.

Így visszaolvasva látom, alaposan megzúztam szegény MAGUS könyveket. Kárpótlásuk ki szeretnék emelni néhány példát, mint pozitív kivételt. Nagyon tetszett például:

- A renegát (Dale Avery), mert bár a fenti jelenségek nagy része megtalálható benne, valahogy mégis remekül eltalálták az arányokat.
- Garmacor címere (Wayne Champman), mert „egykarakteres” lévén a fenti jelenségek egy részére immunis volt, így több novella nagyon tetszett benne.

(Ez utóbbinak most kezdtem el olvasni a folytatását, ha a végére érek, elmesélem, hogy tetszett-e.)

2011.06.20.

Szerző: Baltwaan

Forrás: Baltwaan.net

Szerkesztette: Magyar Gergely